VJEŽBA ČITANJA 1

Toɣa se mala kvica pojavio preko školom s tmkvom čorugom na selu da smo se svi sžatili oko njega.

- Gdje si naradio toliku čvorugu?

- Na lugrji sam je došio.

- Zbilja, gdje si se to udario?

- Vidiše li oblaj prometni znak?

- Oko prid križivanjem? Vidimo.

- E, ja gnh nisam vidio! - reče lovica.

VJEŽBA ČITANJA 2

Dragutin Tadijanović

Visoka žuta žita

Kamena u rumene zobe

Ilić u jutarnja putra

Polazim

Paljima rosnim

Gdje mlado vjetar njiše teške klasove

Visokoga žutog žita,

Izbenada stanem;

I gube!

Maje srce, od radosti, glasno kuca

Kano zlatan snat.

VJEŽBA ČITANJA 3

Iꝑo Biꟍliнpe

ꝓvadꟍa u Kнnx

Tьećeɣa daɐa bijaɯe svaɱba u ꓷaɐi Gaꝺꝺilejꝓkoj. Bxla oɐdнpe Iꝓusɜvнh mнjʒa. ꝓa sɑɑaɱbu bxjaɯe pɜzvнn i ꝋsɜs i njeɣaoɑɑi uꝸeni�став. Knd poɐestн ɑɑina, Isɜsu ꝸe njegɜva ʍajʒa: „Vxna nɔʍaju.” Kaꝺꝺe joнp Iꝓus: „Ꝋeno, ɯto jн iʍam ꝓ toꟍɜm? Jɜɯ nijɔ doɯaɜ mɜj čнs!” Nнɑɑo ćɔ njeɣaoɑɑa ʍнɑɑxma poslɜžiɑɑeljxma:„Šɑɑo goɱ vнm ьeʒne, ɜꝸiniɑɑe!”

A bijнše ɜnɱje Židɜvxma ꝑoa ꝸišꝸenje šeꝓt ʒamɔnih pɜsuɱa oɱ pɜ dɑɑije dɜ tьi mære. Kaꝺꝺe Iꝓus ꝙoslɜžitɔljima: „Nнpɜniɑɑeꝓuɱe ɑɑodɜm!” I nнꝙune iɣa do vьha. Tнda iʍ ьeče: „Zagraꟍite saɱa i nɜsitɔ rнvnaɑɑelju ꝓtola.” Oɐi oɱnesu. ꓷad okuꝓi ɑɑɜdu što ꝙosɑɑa vxnoʍ, a ɐije ꝑonao oɱakle нpe – zɐale sɜ ꝓluɣe koнpe zagьabiɯe vɜɱu – rнvnaɑɑelj stɜꝺꝺa poꝑoɑɑe zaьučɐika i ʒaꝺꝺe ʍu: „Svнkx čɜvæk staɑɑlja ɐa sɑɑoꝺꝺ nннpprije doꟍьo viɐo, a ʒad se pɜɐapiнpɜ, ɣaɜбɔ. Ti ꝓx čɜvнo dɜꟍro vxɐo sve ɱɜɜ sнda.”

Tнʒo, u Knni Gнꝺꝺilejꝓʒoj, uꝸini Iꝓus pьvɜ zɐamɔnje x oꟍjнɑɑi sɑɑoju slнvu ɑɑe poɑɑнpɔrovнše u njeɣa njɔgoɑɑi uꝸeɐiꟁi. ꝓakɜn tɜga siпe sa ꝓɑɑɜнpɜʍ maнpkɜm, s bьнꝸom i sa sɑɑɜнpxm uꝸɔɐxꟁxma u Knɸnьnaum. Onɱнpe ɜꝓɑɑнdoše neʒꝺꝺxʒo ɱьнɐн.

VJEŽBA ČITANJA 4

Paroćna

Dobvena hodnička

Glavnan staban otišao je dobivjetx sa svjim sxnom, spavaćom i vetteragoćišnjim ukrasom. Stričeve su rijeke dohodale, vić mu nije bxo zimuven, a zorik mi je protrtao. Očitelj nije računa hajdno za stolom. No, djećove dohtjeve ruke i slib bid bi orok činitje vlo teškxm. Zrna grška paćala su s dilive niz prod. Kad je uheo vašu, mlako se prodilo po stolnjiku. Nereć je ljetxo sinu i snaši.

„Mramo nešto učnići s ćejedm", reka je sxn nednga ćana. Dota mx je polićenog mlijeka, gušasnoa jeći i araze niz pdu. Stoa so muž i žni poslužili mli sol u kutu. Tu je ćejed neo sim doe je ostavak očitelji uživo u jedu.

Nikoje što je ćejed o menuvlemnu rizio tinjr iši dua, hlanik mi nije posužiana u dlveoj ćejeli. Kad bi oitlj promatrala u smjeru djeća, pnead i vićjeli mugu o njeovxm oima doe je sjećio sim. Usrkas tme, jećine liječi kaje nije mlidi par imao za njga ble u riječi rijeora iko bi mu pao tanjr ili je poslo aranu.

Sve je to čemverogodišnji uuk plomatrio u tišini.

Ipćeuam plije vere, ćemiv je pliminjećio da se uniaćem sxn iara s omaćićima ćrućeća na ćećeo. Bžagu gi nije upitmio: „Imće to laćiš uxe?" Dbnaiv je ogovolio: „O, izlanujm hćenaimxva za te x mamu xz kaji ieće jestx ivćeći ji odlautm." Čevelo odšnjik se uasminio i nisavxo sa sohnim ćaum.

VJEŽBA ČITANJA 5

Miloslav Krleža

Čežnja

Događa se je nekoliko puta, kada su se vraćali iz kazališta u kasnim noćnim satima, da se Ivan Gavranić, koji je bio pomalo sklon sentimentalnim raspoloženjima, zagledao u mjesec, koji je visio nad gradom, i rekao: "Kako je mjesec lijep!" Na to bi mu Ana odgovorila: "Da, lijep je." Ali nakon toga nitko nije ništa govorio, jer su se svi bojali da će Ivan početi govoriti o mjesecu, a to je bilo nešto što nitko nije volio slušati.